

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De consurrectione secundum vires superiores in vita contemplatiua
spirituali, & de separatione animæ & spiritus. Cap. L.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

- Indith 10. Iudith nominatur myrrha optima, qua se perunxit, quando interficere intendebat Holofernem hostem Iudæorum, qui figura fuit hostis infernalis. Tertius gradus probationis accidit homini, quando ultra omnes has tētationes etiā ab hominibus despicitur, deridetur, & velut insanus, atque obsessus reputatur, etiam ab illis, qui honesti, virtutibus præditi, sancti, & docti esse videtur: quia per hoc magis cōsternantur in pusillanimitatem, & quandam desperationem. Istud accidit beato Iob, quando illi tres amici, qui venerant ad consolandū eum, instinctu inimici in tantum obcæcabantur, vt omni cōsolatione postposita, contumeliosè improperebant ei, quòd à Deo propter peccata sua esset plagatus: & per hoc ei maximum dolorem intulerunt. Sic etiam contingit circa istos, quia dum propter pressuram magnam foris ostendunt aliquos gestus singulares, exprobrantur, contemnuntur, deridentur, detrahitur eis, & reputantur tanquam obsessi ab hoste infernali. Et hoc permittit Deus, vt ipsi charissimi amici sui extremè probentur, & purgentur: quia per huiusmodi intendit eos perducere ad perfectissimam similitudinem Christi Iesu, quem in cruce proposuit velut exemplar: ideo homo in corde suo statuere debet, quòd nunquam tam industrius pictor fuit, qui tanta diligentia omnia lineamenta exemplaris exprimere studuerit, in longitudine videlicet, latitudine, ordine, & etiam in similitudine colorum superducendorum, quemadmodum Deus ab aeterno sua immensa sapientia præuidit atque præordinauit de huiusmodi præelectis amicis, quomodo ipsos istis medijs fideliter feliciterque perducturus esset ad perfectissimam similitudinem Christi.
- Iste gradus signatur per tertiam myrrham, quæ in Cantico Canticorum vocatur probatissima, dicente sponsa: *Surrexi, vt aperirem dilecto meo, quia manus meæ distillauerunt myrrhā: digiti mei pleni myrrha probatissima. Pessulum ostij mei aperui dilecto meo*, hoc est, voluntatem meam resignaui in potissimum beneplacitum Dei, etiam in omni aduersitate, & tribulatione, & per hoc aperui ei introitum animæ meæ ad requiescendum, qui thalamum suum dūtaxat locare vult in corde quieto. Hæc ergo tetigisse sufficiat de consurrectione secundum inferiorem hominem.

Cant. 5.

De consurrectione secundum vires superiores in vita contemplatiua spiritali, & de separatione animæ & spiritus.

Cap. L.

Consur-

Confurrectio vitæ contemplatiuæ, quæ exercetur secundum partem hominis mediam, hoc est, secundum superiores animæ vires, hinc est prosequenda. Sciendum ergo quod anima in tres partes diuiditur in Scripturis, & vnaquæque habet suum speciale nomē. Pars inferior, quæ est secundum vires inferiores, vocatur anima; quia secundum illam partem vnita est corpori, dans illi vitam. Media pars dicitur spiritus, & accipitur secundum tres vires superiores, quibus homo in tantum valet appropinquare Deo per iugem contemplationē, vt vnus spiritus eum eo efficiatur. Suprema pars animæ, vbi istæ tres vires originaliter vnitæ sunt, vnde & effluit sicut radij ex sole, & quod iterū influunt, vocatur mens: & est centrū animæ, impressam seruans imaginem Sactæ Trinitatis. Est autem tam nobilis, vt proprium sibi nomen dari nō possit: sed diuersis appellatur nominibus, prout melius potest, & est supremum in anima. In consurrectione ergo spiritus, hoc est, superiorum virium, oportet præcedere diuisionem quandam animæ, scilicet in animam, & spiritum; quia hanc consurrectionem oportet fieri in spiritu penitus libero. Hanc autem diuisionem, iuxta verba B. Pauli, operatur in nobis *sermo Dei viuus & efficax, peretribilior omni gladio ancipiti*, vt spiritus ab omnibus liber, prosequi valeat proprium suum opus contemplationis: & sicut dicit Augustinus lib. de Spiritu & Anima, nihil mirabilius est ista diuisione inter animā & spiritum, quia essentialiter vnum sunt. Sed ideo fit, vt in imo remaneat, quod in homine animale vel sanstiale est, & liberè sursum euolet quod spirituale est, vt aptum fiat sublimari vsque ad speculationē diuinæ claritatis, sicq; vniri Deo, & in eandem imaginem transformari: *qui adheret Deo, vnus spiritus* cum eo efficitur. Interdum autem spiritus hominis in tantum abstrahitur à corpore & anima, vt spiritus dicatur esse in spiritu: quod fit, quando vires superiores sic sursum tractæ sunt, quod homo omnium exteriorum oblitus est, etiam illorū, quæ in corpore suo corporaliter aguntur, & solummodò in illa per memoriam vel intellectum tractus est, quæ in spiritu, aut per spiritum fiunt. De quo Iohānes in Apocalypsi dicit: *Fui in spiritu in Dominica die*. Quod exponēs Haymo, dicit: Iohannes sic fuit in spiritu, quod tamen ipsam carnem funditus non deseruit, sed spiritu æternitatis adhæsit mens eius, & à spiritu docente assumptus fuit spiritus docendus, ideo tam mirabilia, & profunda vidit. Quandoque etiam spiritus hominis tanto impetu, seu amoris feruore supra se rapitur, vt merito spiritus supra spiritum esse di-

Gggg

se di-

Anima.

Spiritus.

Mens.

Anima à
spiritu di-
uisio.

Hebr. 4.

1 Cor. 6.
Spiritus
esse in spi-
ritu.

Apoc.

Spiritu es-
se supra
Spiritum.

se dicatur, cum scilicet non solum omnia alia, sed etiam seipsum transcendit, & miro modo fit, ut per dilectionis ignem supra se sustollatur in illam, qui est supra omnia, & per vim amoris compellatur etiam exire a se; ita ut nihil sit in eo, hoc est, in sua memoria, intellectu, & amore, praeter solum aeternum amorem, qui est ipsemet Deus, in quo totus spiritus nude submergitur. Tertio humanus spiritus in tantum a seipso plerumque diuiditur, ut spiritus sine spiritu esse dicatur, quando scilicet incipit a seipso omnino deficere, & in supereminenter quendam statum transitum facere, ut quando introducitur ad Deum sa- pereminenter contemplandum.

Consequenter est hic notandum, quod resurrectio virium superiorum valde difficulter potest exprimi, propter eius subtilitatem: sed & hoc ipsum, quod exprimi potest, non potest perfecte intelligi, nisi ab illis, qui per experientiam hanc notitiam receperunt: & ideo paucis hic verbis intendo de hoc scribere, quia in ista resurrectione magis rapitur anima, quam per seipsum ascendat: & potius agitur, quam agatur. Istae autem Spiritus sancti interna operatio sine numero multipliciter fit, nostra vera operatio, quam in hac resurrectione agere habemus, non est tam multiplex, sed similis est ferè operationi nostrae in resurrectione virium inferiorum; tamen actio ista vel operatio tantum nobilitate excedit, quantum aurum terram; tantum subtilitate, quantum aer terram; & tantum claritate in cognitione, quantum sol stellas: & ideo inexperti, etiam si subtiles ingenio sint, ex istis scriptis non poterunt comprehendere eius nobilitatem, donec hoc ipsi experiantur: quia quavis ingenio suo bene capiant, necesse esse, ut sit aliquod intellectuale increatum lumē, vnde omnia intellectualia creata lumina effluerunt, tamen non possunt intelligere quomodo increatum lumē in spiritu nostro operetur, aut in spiritu nostro nascatur, nisi duntaxat experiendo. Et hoc est quod dixit Christus Patri suo: *Confiteor tibi Pater Domine cali, & terra, quia abscondisti haec a sapientibus, & prudentibus huius seculi, & revelasti ea parvulis*, id est, humilibus, mortificatis. Et ad discipulos suos: *Beati, inquit, oculi qui vident quae vos videtis. Dico vobis, quod multi reges & Prophetae voluerunt videre quae vos videtis. Perregit intelliguntur, qui natura fortes sunt, & exercēt se multum in ieiunijs, vigilijs, disciplinis, cilicijs, orationibus, & similibus, quibus natura castigatur: & in his poenitentiae operibus confidentiam habet, inde praesumptuosi efficiuntur, plerumque etiam contemnentes alios, qui*

Spiritu esse
sine spiritu.

Virium su-
periorum
subtilitas.

Matth. 11.

Luc. 10.

Reges.

qui non sunt tam fortes ad agendam poenitentiam. Per *Prophetas* intelligimus eos, qui habiles aut subriles sunt naturali ingenio, & nituntur per illud peruenire ad contemplationem æternorum: sed talium oculi non beatificantur, quia licet velint videre diuina, tamen non potest eis contingere, eò quod immortificati maneant in propria voluntate.

Et hoc scias pro vero, quod causa istius obsecrationis spirituale lumen præpedientis, est immortificata voluntas, sicut supercilia operiunt oculos exteriores. Si igitur peruenire volueris ad veram, spiritualem, & intellectualem contemplationem, denuda, & euacua perfecte voluntatem tuam ab omni velle, & nolle: quia voluntas propria, quæ nõ est tracta, aut transfusa in diuinum beneplacitum, est sicut columna sustentans omnes muros in ordinationis: & quando ista columna tollitur, tunc corruit omnes *muri* Iericho. Ipsa etiam est sicut sentina nauis, congregans in se omnem immuditiam peccatorum. Cæterum, vt habeatur maior noticia, potest illud increatum lumen seu claritas assimilari exteriori soli, qui simplex est in claritate sua, & tamen claritas illa recipitur secundum magis & minus, scilicet secundum dispositionem, & aptitudinem obiecti, in quo recipitur: quia aliter recipitur in vitro nigro, aliter in glauco, & aliter in albo, & tamen vna est claritas; sed propter dispositionem vitrorum, vnum magis illuminatur quam aliud. Sic etiam est in istis tribus gradibus seu partibus, quæ in anima assignauimus. Hæc illustratio intellectus potest etiam conuenienter accipi, aut intelligi per similitudinem auroræ, de qua Angeli in Canticis Canticorum dicunt: *Quæ est ista quæ progreditur quasi aurora consurgens?* Lux siquidem auroræ paulatim eleuatur, eleuando dilatatur, dilatando clarificatur, & tandem dehinc tota aurora, mutata in clarum diem, seu solarem splendorem. Sic etiam est intellectuale lumen in homine primò paruum, & bassum, quando scilicet est in inferioribus viribus, in quibus homo se exercet: & quando progreditur in exercitijs, tunc etiam paulatim eleuatur, & dilatatur in intellectu: quæ admodum videmus, quod quanto altius stamus, tanto plura possumus prospicere: & tandem in tantum intellectus suus eleuatur & dilatatur, vt excedat humanam capacitatem & intelligentiam, permutaturque in clarum diem, in quo contemplari possit æternum solè. Et secundum istam eleuationem, & dilatationem, etiam omnia alia exercitia hominis eleuantur, dilatantur atque nobilitantur.

Voluntas
quam
cæca.

Iosue 6.

Lumen in-
creatum soli
comparatum.

Cant. 6.
Aurora.